Lieta Nr.C295319/12;

CA-1927/25; 2014.g.

S P R I E D U M S

LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

2014.gada 13. jūnijā

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģija šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja L.Volberga,

tiesneši M.Sviķis un A.Mihailova,

ar sekretāri E.Ločmeli,

piedaloties tulcei A.Blanerei,

izskatīja atklātā tiesas sēdē Rīgā, Brīvības bulvārī 34,

civillietu /pers. D/ prasībā pret Latvijas neatkarīgo ekspertu asociāciju par līguma atcelšanu un zaudējumu piedziņu sakarā ar /pers. D/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2014.gada 18.februāra spriedumu un

k o n s t a t ē j a:

Prasītājs/pers. D/ 2011.gada 28.decembrī Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā cēlis prasību pret Latvijas neatkarīgo ekspertu asociāciju par līguma atcelšanu un zaudējumu piedziņu, 2012.gada 7.martā

iesniedzot tiesā prasības precizējumus (l.l. 4-6; 35-37), kuros prasītājs, pamatojoties uz Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 14.panta otrās daļas 2.punktu, 29.panta pirmās daļas 4.punktu un Civillikuma 1759., 1761., 1765., 1770., 1775., 1779.pantiem, lūdzis tiesu:

1) atcelt līgumu par maksas pakalpojumu sniegšanu starp prasītāju un Latvijas neatkarīgo ekspertu asociāciju:

2) piedzīt no Latvijas neatkarīgo ekspertu asociācijas par labu prasītājam līgumam neatbilstošu pakalpojuma cenu Ls 50,00 apmērā;

3) piedzīt no Latvijas neatkarīgo ekspertu asociācijas par labu prasītājam tiesāšanās izdevumus – valsts nodevu Ls 50,00 apmērā, ar lietas izskatīšanu saistītus izdevumus Ls 3,30 apmērā, ar lietas vešanu saistītos izdevumus Ls 40,79 apmērā (Ls 30,00 jurista palīdzība prasības pieteikuma sastādīšanā, Ls 10,79 - ar pierādījumu savākšanu saistītie izdevumi), kopā tiesāšanas izdevumus Ls 94,09 apmērā;

4) noteikt prasītājam tiesības par laiku no sprieduma spēkā stāšanas dienas līdz sprieduma izpildes dienai saņemt no atbildētāja 6% gadā no kopējās neatmaksātās tiesas piespriestās naudas summas, tai skaitā tiesāšanas izdevumiem.

Prasības pieteikumā norādīts, ka 2005.gada 27.septembrī prasītājs bija griezies Latvijas neatkarīgo ekspertu asociācijā (turpmāk - LNEA) ar lūgumu veikt juridisko analīzi notikumiem, sākot no 1985.gada līdz analīzes pieprasīšanas brīdim, pamatojoties uz piestādītiem dokumentiem, un izdot jurista izziņu, kurā noskaidrot pušu juridisko stāvokli lūguma sniegšanas brīdī. Prasītājs bija iesniedzis LNEA ekspertiem dokumentu virkni, kuri raksturo tiesiskās attiecības starp prasītāju un prasītāja bijušo laulāto /pers. F/ sakarā ar dzīvojamo platību apmaiņu viņu starpā, kā arī pajām dzīvokļu celtniecības kooperatīvā, kuram piederēja dzīvoklis /adrese/. Analīzes veikšanai nepieciešamos dokumentus bija izvēlējies LNEA jurists, un prasītāja ieskatā LNEA ekspertiem bija jānovērtē šos LNEA jurista izvēlētos dokumentus.

2005.gada 10.oktobrī prasītājam tika izsniegta jurista izziņa Nr.595, kuru bija parakstījusi LNEA juriste /pers. G/, un kurā norādīts, ka speciāliste jurisprudences jomā sniedza savu atzinumu, pamatojoties uz veikto dokumentācijas izpēti. LNEA eksperte bija nonākusi pie secinājuma, ka novērtējamā situācija uzskatāma par dzīvojamo platību maiņu un ka paju uzkrāšana dzīvokļu celtniecības kooperatīvā prasītājam ar bijušo laulāto ir kopīga.

Par LNEA eksperta 2005.gada 10.oktobra atzinumu (jurista izziņu) Nr.595 prasītājs samaksāja atlīdzību Ls 50,00 apmērā, līdz ar ko prasītājs secinājis, ka starp prasītāju un LNEA izveidojās līgumattiecības, un LNEA prasītājam bija sniegusi maksas pakalpojumu. Prasītājs uzskata, ka LNEA pakalpojums vērtējams kā līguma noteikumiem neatbilstošs turpmāk minēto apsvērumu dēļ.

Prasības pieteikumā norādīts, ka saskaņā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 14.panta 2.daļas l. un 2.punktu, pakalpojums neatbilst līguma noteikumiem, ja to sniedzot, nav ievērotas normatīvo aktu vai normatīvtehnisko dokumentu prasības vai tam ir citi trūkumi; ja pakalpojumu nav iespējams izmantot paredzētajam nolūkam. Prasītājs uzskata, ka sniegtais pakalpojums satur nopietnus trūkumus. Jurista izziņas Nr.595 1. un 2. lappusē tika norādīts pilns LNEA jurista izvēlēto un ekspertiem izpētīšanai nodoto dokumentu saraksts, bet no jurista izziņas pētījuma daļas varot redzēt, ka sarakstā esošo dokumentu daļa netika izpētīta. Atsevišķi dokumenti satur ziņas, pilnīgi pretējas ekspertu secinājumiem attiecībā uz novērtējamo juridisko situāciju. Tomēr pētījumu daļā nav norādes, kā šie dokumenti ietekmē eksperta secinājumus, vai, kāpēc šiem dokumentiem nav nozīmes situācijas izvērtēšanā. LNEA eksperts bija taisījis secinājumu, ka dzīvokļu celtniecības kooperatīva līdzekļi, kas attiecās uz kooperatīvo dzīvokli Nr.2, /adrese/, paju uzkrājuma veidā sastādīja 3603,33 rbļ. un ka paiju uzkrāšana laulātajiem ir kopīga, (jurista izziņas 7.1pp). Tomēr LNEA ekspertu rīcībā bija divas DzīKS „Rododendrs-R" vēstules, kurās bija norādīts, ka šī summa ir /pers. F/ pajas uzkrājums (2004.gada 20.aprīļa vēstules Nr./numurs/ 4.punkts; 2004.gada 12.maija vēstules Nr./numurs/5.punkts).

Prasītājs norādījis, ka LNEA eksperta rīcībā bija 2001.gada 15.oktobra Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas spriedums lietā par prasītāja un /pers. F/ laulības šķiršanu (kura tekstā norādīts, ka laulība tika noslēgta 1983.gada 14.septembrī) un DzīKS ,,Rododendrs-R" 2002.gada 8.oktobra izziņa Nr.10/10, kurā norādīts, ka pēc 1983.gada septembra (proti, pēc laulības noslēgšanas) par dzīvokli /adrese /, tika izmaksāta kredīta summa tikai 354,10 rbļ.

Uzskata, ka LNEA eksperts nebija novērtējis šo dokumentu un savā izziņānebija norādījis, kāpēc, neskatoties uz šo apgalvojumu, viņš uzskata, ka prasītāja un /pers. F/ laulāto kopīgais paju uzkrājums sastāda 3603,33 rbļ. LNEA eksperts bija izdarījis secinājumu, ka bija notikusi dzīvojamo platību apmaiņa. Tomēr LNEA ekspertu rīcībā bija divas DzīKS „Rododendrs-R" vēstules, kurās bija norādīts, ka „dzīvoklis pēc adreses /adrese /, netika mainīts uz citu dzīvokli, bet notika izmaiņas dzīvoklī dzīvojošo ģimenes locekļu sastāvā" (2004.gada 12.maija vēstules Nr./numurs/ 2.punkts), un ka kooperatīvā nav nekādu ziņu par orderi Nr. 0/15-1255 no 1985.g., kas bija apmaiņas orderis (2004.gada 20.aprīļa vēstule Nr./numurs/ 6.punkts).

Prasībā norādīts, ka LNEA ekspertu rīcībā bija arī namu pārvaldes dzīvokļa /adrese /, kartīte – forma Nr.17, no kuras satura izriet, ka prasītāja bijusī laulātā /pers. F/ tika iemitināta dzīvoklī 1976.gada 30.decembrī, pamatojoties uz orderi Nr./numurs/, bet prasītājs bija iemitināts tajā 1985.gada 03.jūnijā kā viņas vīrs, nevis abas minētās personas bija iemitinātas kopā 1985.gadā, pamatojoties uz apmaiņas orderi Nr. 0/15-1255, kā būti loģiski, ja notiktu dzīvojamo platību apmaiņa, par ko liecina izziņa Nr./numurs/. Minētais dokuments un tajā norādītās ziņas nebija juridiski analizētas. Ņemot vērā, ka dokumentu virkne un tajā esošās pretrunas netika izpētītas, prasītājs secinājis, ka LNEA izziņā Nr./numurs/izdarītie secinājumi ir neobjektīvi.

Prasītājs norādījis, ka 2010.gada 19.oktobrī bija griezies Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcijā iedzīvotāju dzīvesvietas reģistrācijas nodaļā pēc informācijas, kas nepieciešama tiesisko attiecību noteikšanai starp prasītāju un /pers. F/, un no atbildes prasītājam kļuvis skaidrs, ka pēc dokumentiem jāgriežas kooperatīvā un ka par /pers. F/ reģistrācijas tiesisko pamatojumu dzīvoklī /adrese /, var spriest pēc arhīva formas Nr.17. Šī forma un vēstules no kooperatīva bija LNEA eksperta rīcībā. Rīgas Pārdaugavas izpilddirekcijas iedzīvotāju dzīvesvietas reģistrācijas nodaļas 2010.gada 19.oktobra vēstule prasītāja ieskatā apstiprina šo dokumentu nepieciešamību juridiskās situācijas analīzes veikšanai.

Prasītājs norādījis, ka, noskaidrojot ekspertu atzinuma ticamību, jāpārbauda to faktu ticamība, ar kurām eksperts deva savu atzinumu un jānoskaidro, vai tie ir pietiekami secinājumu pamatotībai, jāpārbauda eksperta konstatējumu un slēdzienu veidošanās no loģikas secības un pamatotības viedokļa, vai atzinums loģiski iziet no konstatējumiem (Civilprocesa likuma komentāri. K.Torgāna vispārīgā zinātniskā redakcija 212.lpp., Rīga, 2006).

Prasītājs norādījis, ka ekspertu secinājumi tika izdarīti, pamatojoties uz nepilnīgu analīzi, izraujot no dokumentiem tikai tādas ziņas, kuras pamato secinājumus un ignorējot ziņas, kuras šos secinājumus apšauba.

Jurista atzinumu prasītājs pasūtījis nolūkā, lai zinātu, savas tiesības un, ja nepieciešams, tās aizstāvētu no aizskārumiem. Prasītājs uzskata, ka izsniegtā atzinuma (Izziņa Nr.595) spēja noteikt prasītāja tiesības ir šaubīga, tādējādi arī apšaubāma iespēja to izmantot atbilstoši mērķim. Prasītājs uzskata, ka atbildētāja nepienācīgas līguma izpildīšanas dēļ, prasītajam radušies zaudējumi faktiski nesniegta pakalpojuma apmaksas Ls 50,00 apmērā, kas saskaņā ar Civillikuma 1770., 1775., 1779.pantu atbildētājam ir jāatlīdzina prasītājam.

Prasītājs norādījis, ka saskaņā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 29.panta pirmās daļas 4.punktu, patērētājs, kuram sniegts līguma noteikumiem neatbilstošs pakalpojums, ir tiesīgs pieprasīt, lai pakalpojuma sniedzējs atceļ līgumu un atmaksā patērētājam par pakalpojumu samaksāto naudas summu, līdz ar ko prasītāja ieskatā ir pamats atcelt līgumu par maksas pakalpojuma sniegšanu starp prasītāju un LNEA un piedzīt no LNEA prasītāja labā nekvalitatīvā pakalpojuma cenu, proti, Ls 50,00, kā arī visus tiesāšanās izdevumus.

Atbildētājs – Latvijas Neatkarīgo ekspertu asociācija – 2012.gada 1.februārī Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā iesniedza rakstveida paskaidrojumus par celto prasību (l.l. 31-33), norādot, ka celto prasību neatzīst un uzskata par nepamatotu.

Paskaidrojumos norādīts, ka prasītājs prasību cēlis uz Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 14.panta otrās daļas 2.punkta un 29.panta pirmās daļas 4.punkta pamata, bet saskaņā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 27.panta pirmo daļu patērētājs ir tiesīgs pieteikt prasījumu ražotajam, pārdevējam vai pakalpojuma sniedzējam par preces vai pakalpojuma neatbilstību līguma noteikumiem divu gadu laikā no preces iegādes vai pakalpojuma saņemšanas dienas.

Uzskata, ka prasītājs nav ievērojis termiņu un divu gadu laikā no pakalpojuma saņemšanas dienas prasītājs nav pieteicis minēto prasījumu. Pakalpojums sniegts 2005.gada 10.oktobrī, bet prasība tiesā iesniegta 2011.gada 27.decembrī, pēc sešiem gadiem no pakalpojuma saņemšanas dienas. Atbildētājs norādījis, ka prasītājs nav arī ievērojis 2006.gada 1.augusta Ministru Kabineta noteikumu Nr.631 „Kārtība, kādā, kādā piesakāms un izskatāms patērētāja prasījums par līguma noteikumiem neatbilstošu preci vai pakalpojumu" prasības.

Par prasības būtību atbildētājs paskaidrojumos norādījis, ka prasītājs nav pierādījis savas prasības pamatotību. Lietā nav strīda, ka pakalpojums tika saņemts, jurista izziņa Nr.595 tika izsniegta, un tajā ir ietverta atbilde uz prasītāja uzdoto jautājumu. Lietā nav neviena pierādījuma, ka pakalpojums neatbilst līguma noteikumiem, un prasītājs nav pierādījis, ka ir pamats šajā gadījumā pieprasīt līguma atcelšanu un piedzīt viņa labā pakalpojuma cenu Ls 50,00, līdz ar ko prasītājs neesot ievērojis arī Civilprocesa likuma 93.panta pirmās daļas prasību, saskaņā ar kuru katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus.

Paskaidrojumos norādīts, ka arī visi pārējie prasītāja prasījumi atbildētāja ieskatā ir pilnīgi nepamatoti, jo izriet no iepriekšminētā nepamatotā prasījuma.

Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2014.gada 18.februāra spriedumu (l.l. 110-113) prasība tika noraidīta.

Pirmās instances tiesa tika atzinusi, ka lietā ir noskaidrots, ka prasītājs 2005.gada 27.septembrī vērsās ar iesniegumu Latvijas neatkarīgo ekspertu asociācijā (turpmāk – LNEA), lūdzot veikt juridisku analīzi iesniegtajiem dokumentiem, noskaidrot pušu juridisko stāvokli, noteikt paju uzkrāšanas statusu izveidojušajā situācijā un izdot jurista izziņu (l.l. 9).

Spriedumā norādīts, ka 2005.gada 10.oktobrī LNEA izsniedza prasītājam jurista izziņu Nr.595, ko sastādījusi minētās asociācijas juriste /pers. M/, un kuras parakstu apliecinājis minētās asociācijas prezidents /pers. N/, un prasītājs par sniegto pakalpojumu 2005.gada 11.oktobrī veicis atbildētājam samaksu Ls 50,00 apmērā (l.l. 26).

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka 2005.gada 10.oktobra izziņā Nr.595 LNEA /pers. M/ veikusi prasītāja iesniegtās dokumentācijas izpēti un sniegusi par to savu atzinumu.

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka pirms prasības celšanas tiesā 2011.gada 28.decembrī prasītājs nav izvirzījis atbildētājam nekādas pretenzijas par LNEA 2005.gada 10.oktobra izziņas Nr.595 saturu un tajā izdarītajiem secinājumiem, bet pretenzijas celtas tikai ceļot tiesā prasību, t.i. vairāk kā sešus gadus pēc tās iesniegšanas.

Pirmās instances tiesa, ņemot vērā, ka prasītājs prasījumu atcelt līgumu par pakalpojumu sniegšanu un piedzīt līgumam neatbilstošā pakalpojuma cenu, pamatojis ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 14.panta otrās daļas 2.punktu, 29.panta pirmās daļas 4.punktu, kā arī, atsaucoties uz minētā likuma 27.panta pirmās un trešās daļas nosacījumiem, atzinusi, ka konkrētais pakalpojums prasītājam tika sniegts 2005.gada 10.oktobrī, bet prasība tiesā iesniegta tikai 2011.gada 28.decembrī, t.i. vairāk nekā sešus gadus pēc pakalpojuma sniegšanas, un bez tam prasītājs nekad nav pieteicis prasījumu par līguma

noteikumiem neatbilstošu pakalpojumu atbildētājam.

Ņemot vērā minēto, pirmās instances tiesa atzinusi, ka prasītājs nav ievērojis speciālajā tiesību normā – Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 27.pantā – noteikto termiņu, un divu gadu laikā no pakalpojuma saņemšanas dienas nav pieteicis atbildētājam prasījumu par nekvalitatīvu pakalpojumu Ministru kabineta 2006.gada 1.augusta noteikumu Nr. 631 „Kārtība, kādā piesakāms un izskatāms patērētāja prasījums par līguma noteikumiem neatbilstošu preci vai pakalpojumu" noteiktajā kārtībā (pirms minētās normas spēkā stāšanās kārtību noteica Ministru kabineta 2004.gada 23.marta noteikumi Nr.154 „Kārtība, kādā piesakāms patērētāja prasījums par līguma noteikumiem neatbilstošu preci vai pakalpojumu un organizējama preces vai pakalpojuma ekspertīze").

Pirmās instances tiesa secinājusi, ka Patērētāju tiesību aizsardzības likumā ir noteikts prekluzīvs termiņš divi gadi, kādā patērētājs var pieteikt prasījumu pakalpojuma sniedzējam par nekvalitatīvu pakalpojumu Ministru kabineta noteiktajā kārtībā, taču prasītājs nav izmantojis tiesības augstākminētā likumā noteiktajā divu gadu termiņā pieteikt pakalpojuma sniedzējam prasījumu par nekvalitatīvu pakalpojumu, līdz ar ko prasītājs šajā speciālajā likumā noteiktās tiesības ir zaudējis, kas ir pamats prasības noraidīšanai par līguma atcelšanu un par pakalpojumu samaksātās naudas summas piedziņu.

Spriedumā norādīts, ka prasītājs celto prasību ir pamatojis ar Civillikuma 1770., 1775., 1779.pantu normām, kas nosaka vispārējo kārtību un pamatu nodarīto zaudējumu atlīdzināšanai, līdz ar ko tiesai jāizvērtē celtā prasība arī atbilstoši Civillikumā noteiktajiem zaudējumu atlīdzināšanas pamatiem.

Spriedumā norādīts, ka prasītājs cēlis prasību, norādot, ka atbildētāja nepienācīgas līguma izpildīšana dēļ prasītājam radušies zaudējumi, faktiski, nesniegta pakalpojuma apmaksas Ls 50,00 apmērā, kas saskaņā ar augstākminētajiem Civillikuma pantiem atbildētājam ir jāatlīdzina prasītājam.

Pirmās instances tiesa, atsaucoties uz Civillikuma 1770., 1773., 1775., 1779.panta nosacījumiem, norādījusi, ka zaudējumu atlīdzināšana ir galvenais civiltiesiskais līdzeklis tiesību aizskāruma mantisko seku novēršanai un tās mērķis ir nodrošināt pēc iespējas pilnīgāku tāda stāvokļa atjaunošanu, kāds būtu bijis, ja aizskārums nebūtu noticis.

Spriedumā norādīts, ka tiesību teorijā (skat. K.Torgāns, Saistību tiesības I daļa. Mācību grāmata. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2006, 209.lpp.) ir atzīts, ka zaudējumu atlīdzības pienākums iestājas tad, kad vienlaicīgi pastāv šādi priekšnoteikumi jeb atlīdzības pamati: 1) tiesību aizskārēja neattaisnojama darbība, kas attiecīgos gadījumos ietver arī novērtējumu no ievainojamības viedokļa; 2) zaudējumu esamība; 3) cēloniskais sakars starp zaudējumiem un neatļauto darbību.

Spriedumā norādīts, ka prasītājs tiesas sēdē tika paskaidrojis, ka viņš griezās Latvijas neatkarīgo ekspertu asociācijā, lai saņemtu šīs asociācijas atzinumu, nevis vienkārši juristes atzinumu, kā arī norādīts, ka no prasītāja 2005.gada 27.septembra iesnieguma (l.l. 9) redzams, ka prasītājs lūdzis atbildētājam veikt juridisku analīzi dokumentiem un izsniegt jurista izziņu.

Spriedumā norādīts, ka, veicot prasītāja iesniegto dokumentu izpēti, prasītājam izsniegta 2005.gada 10.oktobra LNEA jurista izziņa Nr.595 (l.l. 10-16), kurā norādīts, ka LNEA juriste ir speciāliste jurisprudences jomā, viņai ir augstākā izglītība un darba stāžs specialitātē no 1999.gada.

Spriedumā norādīts, ka prasītāja ieskatā atbildētājs ir sniedzis nekvalitatīvu pakalpojumu, jo augstākminētajā izziņā izdarītie secinājumi, kas balstīti uz prasītāja iesniegto dokumentu izpēti, sniegti nepilnīgi izvērtējot visus dokumentus, līdz ar ko prasītājs ir apšaubījis jurista sniegtā dokumentu izvērtējuma pareizību.

Pirmās instances tiesa secinājusi, ka pēc minētās izziņas saņemšanas prasītājs nekādus iebildumus nebija cēlis ne pret tās noformējumu, ne tajā izdarītajiem secinājumiem, ne arī juristes kvalifikāciju, līdz ar ko nav pamata apgalvojumam, ka pakalpojums prasītājam nav sniegts, jo pakalpojums ir sniegts, sastādot jau minēto izziņu.

Spriedumā norādīts, ka prasītājs savā rakstveida paskaidrojumā lietā (l.l. 100-104) norādījis juristam uzrādīto dokumentu sarakstu, no kura ir konstatējams, ka prasītājs nav iesniedzis LNEA juristam Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijas 2003.gada 24.oktobra sprieduma norakstu lietā Nr.C04173103; C-1731/3, kas pievienots lietas materiāliem (l.l. 41-44), /pers. D/ prasībā pret /pers. F/ par īpašuma tiesību atzīšanu uz nekustamo īpašumu un /pers. F/ pretprasībā pret /pers. D/ par laulāto kopīpašuma izbeigšanu. Arī LNEA 2005.gada 10.oktobra izziņā Nr.595 uzskaitīto dokumentu sarakstā nav norādes uz minēto tiesas spriedumu, kas liecina, ka arī prasītājs netika iesniedzis atbildētājam visus viņa rīcībā esošos dokumentus, kas, iespējams, varētu grozīt minētās izziņas saturu.

Bez tam pirmās instances tiesa norādījusi, ka LNEA 2005.gada 10.oktobra izziņa Nr.595 nav atzīstama par eksperta atzinumu Civilprocesa likuma 124.panta izpratnē.

Spriedumā norādīts, ka prasītājs jau prasības pieteikumā tika minējis, ka jurista atzinumu viņš tika pasūtījis tāpēc, la zinātu savas tiesības un, ja nepieciešams, tās aizstāvētu no aizskārumiem. Prasītāja ieskatā LNEA izsniegtā atzinuma (jurista izziņa Nr.595) spēja noteikt prasītāja tiesības ir šaubīga, tādejādi arī apšaubāma ir iespēja to izmantot atbilstoši mērķim.

Pirmās instances tiesas secinājusi, ka prasītājs nav norādījis, vai, kad un kādas tiesības prasītājam tika liegts aizstāvēt un no kādiem aizskārumiem, atbildētāja vainas dēļ.

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka prasītāja viedoklis, ka Latvijas neatkarīgo ekspertu asociācijas izsniegtā atzinuma (jurista izziņas Nr.595) spēja noteikt prasītāja tiesības ir šaubīga, nedod pamatu zaudējumu esamības un cēloniskā sakara starp zaudējumiem un neatļauto darbību konstatēšanai.

Pirmās instances tiesa, izvērtējusi lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secinājusi, ka nav konstatējama atbildētāja vainojama rīcība zaudējumu nodarīšanā prasītājam, līdz ar ko nav konstatējams atbildētāja pienākums atlīdzināt prasītājam zaudējumus.

Bez tam spriedumā norādīts, ka prasītājs celtās prasības pamatošanai iesniedzis vairākus tiesas nolēmumus, kas pieņemti citās tiesvedībās saistībā ar prasītāja tiesību noteikšanu uz nekustamo īpašumu /adrese / (l.l. 41-44; 46-49; 68-69; 70-80; 90-92; 94-96).

Pirmās instances tiesa atzinusi, ka, izskatot konkrēto civillietu, lietas materiāliem pievienotajiem tiesas nolēmumiem citās tiesvedībās, ir tikai informatīva nozīme un minētajos tiesas nolēmumos izdarītie secinājumi nav izmantojami kā pamats šajā lietā celtās prasības pamatošanai vai noraidīšanai, jo konkrētajā lietā prasītājs cēlis prasību pret atbildētāju par līgumam neatbilstoša pakalpojuma sniegšanu, ko tiesa atbilstoši celtās prasības priekšmetam un robežām ir izvērtējusi, līdz ar ko tiesa spriedumā neizklāsta citās tiesvedībās konstatētos faktiskos apstākļus un neanalizē konstatētos juridiskos faktus.

Ņemot vērā visu minēto, pirmās instances tiesa ir atzinusi, ka nav konstatēti līguma atcelšanas un zaudējumu atlīdzināšanas priekšnoteikumi, līdz ar ko prasība par līguma atcelšanu par maksas pakalpojuma sniegšanu un zaudējumu piedziņu nav pamatota un ir noraidāma.

Par pirmās instances tiesas spriedumu apelācijas sūdzību iesniedza prasītājs /pers. D/ (l.l. 116-118), pārsūdzot pirmās instances tiesas spriedumu pilnībā.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka pirmās instances tiesa nav aplūkojusi prasītāja 2012.gada 7.marta prasības pieteikuma precizējumus (l.l. 54-58) un arī 2014.gada 3.februāra paskaidrojumus, kurus prasītājs tika sniedzis tiesas sēdē (l.l. 100-105).

Uzskata, ka pirmās instances tiesa nepareizi piemēroja Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 27.panta pirmo daļu, secinot, ka prasītājs divu gadu laikā no pakalpojuma saņemšanas dienas nav pieteicis atbildētājam prasījumu par nekvalitatīvu pakalpojumu Ministru kabineta 2006.gada 1.augusta noteikumu Nr.631.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka jurista izziņa Nr.595 neattiecas pret ekonomikas sfēru, un tāpēc prasītājam nav jāievēro speciālajā tiesību normā – Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 27.pantā – noteiktais termiņš divu gadu laikā no jurista izziņas Nr.595 saņemšanas dienas pieteikt atbildētājam prasījumu par nekvalitatīvu pakalpojumu, pamatojoties ar Ministru kabineta 2006.gada 1.augusta noteikumiem Nr.631.

Apelators norādījis, ka minētos Ministra kabineta noteikumus parakstīja Ministru prezidents A.Kalvītis un Ekonomikas ministrs A.Štokenbergs, bet pielikumu pie minētajiem noteikumiem (Prasījuma pieteikuma paraugs) parakstīja Ekonomikas ministrs A.Štokenbergs, kā arī norādījis, ka 2005.gada 10.oktobra jurista izziņai Nr. 595 nav noilguma termiņā un to var izmantot atkarībā no nepieciešamības kā rakstisku pierādījumu, bet tā nav prece un tai nav ne fiziska, ne morāliska nodiluma.

Apelators, atsaucoties uz Civillikuma 1893., 1895., 1896.panta nosacījumiem, uzskata, ka pirmās instances tiesa nepareizi ir novērtējusi apstākļus, kas attiecas uz prasītāja prasījuma tiesību noilguma termiņu.

Apelators, atsaucoties uz Rīgas pilsētas Kurzemes rajona tiesas secinājumiem 2005.gada 26.oktobra spriedumā civillietā Nr.C28370102; C-52/05-5 un Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta secinājumiem 2007.gada 24.oktobra spriedumā civillietā Nr.SKC-747, norādījis, ka tikai no 2001.gada 18.maija Iedzīvotāju dzīves vietas reģistrācijas nodaļas izziņas Nr.6383, kuru prasītājs atklāja 2010.gada 27.septembrī, prasītājs uzzināja, ka dzīvoklis /adrese/, tika nodots /pers. F/ lietošanā saskaņā ar 1976.gada 26.novembra orderi Nr.145994, nevis saskaņā ar 1985.gada 15.marta apmaiņas orderi Nr.0/15-1255, un ka prasītājs tika iemitināts 1985.gada 3.jūnijā kā īrnieces ģimenes loceklis, nevis 1985.gada dzīvojamo platību maiņas rezultātā (l.l. 24).

Apelatora ieskatā no minētā izriet, ka prasītāja prasības noilguma termiņš sākas no 2010.gada 27.septembra, kad viņš atklāja Iedzīvotāju dzīves vietas reģistrācijas nodaļas izziņu Nr.6383.

Uzskata, ka pirmās instances tiesa nav izskatījusi lietu pēc būtības.

Apelators norādījis, ka viņa griba bija veikt juridisku analīzi piestādītajiem dokumentiem un izdot jurista izziņu, sākot no 1976.gada līdz analīzes pieprasīšanas brīdim (l.l. 19). 2005.gada 10.oktobra izziņā Nr.595 asociācijas juriste /pers. M/ veikusi iesniegtās dokumentācijas izpēti, kuri attiecas tikai pret 1985.gadu, un sniegusi par to savu atzinumu, pamatojoties uz 1984.gada 29.jūnija Noteikumiem par dzīvojamo telpu apmaiņu Latvijas PSR un uz 1984.gada 20.augusta Latvijas PSR dzīvokļu celtniecības kooperatīva Paraugstatūti, un jurista izziņā Nr.595 11. un 12. lappusē ir norādīts dokumentu saraksts, kurus asociācijas jurists izvēlējās izpētīšanai (pielikums 5).

2004.gada 12.maijā DzĪKS „Rododendrs – R" izziņā Nr.126/05 norādīts, ka kooperatīvais dzīvoklis pēc adreses /adrese /, netika mainīts, bet notika izmaiņas dzīvoklī dzīvojošo ģimenes locekļu sastāvā (l.l. 18).

Dzīvokļa kartīte /adrese/ (dzīvokļa kartīte žurnāls Nr./numurs/) neapstrīdami apliecina, ka kooperatīva biedre /pers. F/ tika ievietota un pierakstīta dzīvoklī /adrese /, 1976.gada 30.decembrī, viņas meita /pers. U/ bija pierakstīta dzīvesvietas adresē /adrese /, 1976.gada 30.decembrī un izrakstīta 1985.gada 3.jūnijā, /pers. D/ tika ievietots un pierakstīts minētajā dzīvoklī 1985.gada 3.jūnijā kā kooperatīva biedra ģimenes loceklis (l.l. 19).

Zemesgrāmatas apliecības nodalījuma norakstā Nr.1 /numurs/ norādīts, ka /pers. F/ ir dzīvokļa /adrese /, īpašniece, un īpašuma tiesības uz strīdus dzīvokli zemesgrāmatā nostiprinātas 2002.gada 29.aprīlī (l.l. 5.10).

Ar Rīgas pilsētas Kurzemes rajona Iedzīvotāju dzīvesvietas reģistrācijas nodaļas izziņu Nr.345 (pielikums 5.8.) un Nr.3321 (pielikums 5.9.) apstiprinās, ka /pers. D/ dzīvoklī iemitinājies 1985.gada 3.jūnijā kā īrnieces ģimenes loceklis.

Kā var redzēt no jurista izziņas Nr. 595 pētījumu daļas, sarakstā esošo dokumentu daļa nav izpētīta, un

atsevišķi dokumenti satur pilnīgi pretējas ziņas attiecībā uz novērtējamo juridisko situāciju, bet pētījumu daļā nav norādes, kā šie dokumenti ietekmē eksperta secinājumus, vai kāpēc šiem dokumentiem nav nozīmes situācijas izvērtēšanā.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka saskaņā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 14.panta otrās daļas 2.punktu, pakalpojums neatbilst līguma noteikumiem, ja par to sniegta maldinoša, nepatiesa, nepilnīga vai neskaidra (nesalasāma) informācija vai tā nav sniegta vispār un tāpēc pakalpojumu nav iespējams izmantot paredzētajam nolūkam vai arī tas rada vai var radīt apdraudējumu patērētāja mantai, veselībai, dzīvībai vai videi.

Asociācijas jurists bija taisījis secinājumu, ka augstāk minētajā situācija uzskatāma par dzīvojamās platības maiņu.

2011.gada 27.janvāra RD Mājokļu un vides departamenta izziņā Nr.DMV-11-264-nd norādīts, ka Rīgas pilsētas Tautas deputātu padomes izpildkomitejas Dzīvojamās platības uzskaites un sadales pārvaldes Dzīvojamās platības apmaiņas, īres un apakšīres komisijas 1985.gada 12.marta sēdes protokolā Nr.10 (lieta Nr.0/15-1255-1256) (pielikums 5.1.) ir ziņas, ka dzīvojamās platības apmaiņa starp /pers. Z/ E.A., dzīv. /adrese/, un /pers.G/ dzīv. /adrese/, ir atļauta (pielikums 4).

Uz šī lēmuma pamata /pers. F/ tika izsniegts apdzīvojamās platības apmaiņas orderis Nr.0/15-1255 (pielikums nr.5.2.).

Uz šī dzīvokļa kartītes /adrese/, uzlikta atzīme „145994 no 26.11.76", kas liecina par to, ka dzīvojamā platība /adrese/, tika piešķirta /pers. F/ (pirms laulības /uzvārds/) 1976.gada 30.decembrī (l.l. 19), un šo faktu apstiprina arī 1976.gada 29.oktobra izraksts no DzCK sēžu komisijas 1976.gada 22.oktobra protokola Nr.53 (pielikums 5.14).

Uzskata, ka minētais nozīmē to, ka 1985.gadā nenotiek dzīvojamās platības maiņa, bet gan ģimenes locekļu apmaiņa dzīvojamā platībā (l.l. 18).

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka Asociācijas jurists apgalvo, ka dzīvoklis tika piešķirts kooperatīva biedram un viņa ģimenei, tātad nododamā uzkrāto paju summa (statūtu p.28.7) bija kopēja un līdzīgās daļās.

No 2002.gada 8.oktobra DzĪKS „Rododendrs –R" izziņas Nr.10/10 (pielikums 5.17) un 2003.gada 26.februāra DzĪKS „Rododendrs-R" izziņas Nr.16/02 (pielikums 5.12) izriet, ka uz 1983.gada 14.septembri, kad tika noslēgta pušu laulība, /pers. F/ pajas uzkrājums bija rbļ. 3339,35, kas ir 90,4% no pašlaik lietošanā esošā dzīvokļa celtniecības vērtības, un uz 1985.gada 31.decembri /pers. F/ pilnīgi izmaksājusi dzīvokļa celtniecības vērtību rbļ. 3693,47.

Uzskata, ka tādejādi pušu laulības laikā paju uzkrājums bija tikai 9,6% apmērā, no kuras /pers. D/ kā laulātajam ir tiesības uz pusi.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka, veicot prasītāja iesniegto dokumentu izpēti, prasītājam izsniegta 2005.gada 10.oktobra Asociācijas jurista izziņa Nr.595 (l.l. 10-16), kurā norādīts, ka Asociācijas juriste /pers. M/ ir speciāliste jurisprudences jomā, viņai ir augstākā izglītība un darba stāžs specialitātē 19 gadi.

No DzĪKS „Rododendrs –R" izziņas Nr.124/04 redzams, ka orderis Nr./0/15-1255 netika nodots kooperatīvā (pielikums 5.18).

No sēžu komisijas 1976.gada 22.oktobra protokola Nr.53 izraksta redzams, ka kooperatīvā dzīvojamā platība pēc adreses /adrese /, tika nodota /pers. F/ (pirms laulības /uzvārds/) lietošanā pamatojoties uz Rīgas pilsētas darbaļaužu deputātu Padomes Dzīvokļu kooperatīvās celtniecības nodaļas komisijas sēdes lēmumu sakarā ar /pers. AA/ laulības šķiršanu (pielikums 5.14.).

No 1976.gada 30.decembra dzīvokļu kartītes /adrese/, redzams, ka 1985.gada 3.jūnijā dzīvoklī /adrese /, notika izmaiņas dzīvoklī dzīvojošo ģimenes locekļu sastāvā (l.l. 19, pielikums 5.3.).

No 1985.gada 3.jūnija /pers. F/ reāli neizmantoja dzīvojamo platību /adrese/, ko bija saņēmusi apmaiņas rezultātā 1985.gadā, bet /pers. D/ minētajā dzīvoklī bija pierakstīts 1985.gada 3.jūnijā kā īrnieces ģimenes loceklis.

Noteikumu 13.p. ir noteikts, ka apmaiņa atzīstama par fiktīvu, ja apmaiņas ceļā it kā nodod dzīvojamo telpu un apmaiņā saņemto dzīvojamo telpu reāli neizmanto, līdz ar ko tāda dzīvojamās platības apmaiņa /adrese/, tiek uzskatīta par fiktīvu.

Ņemot vērā minēto uzskata, ka prasītājam 2005.gada 10.oktobra Asociācijas izziņu Nr.595, kurā juriste nonāca pie secinājuma, ka minētā situācija uzskatāma par dzīvojamās platības maiņu un paju uzkrāšana abiem kopā dzīvojošiem laulātiem ir kopīga, var tikt atzīta kā par nekvalitatīvu pakalpojumu.

Apelators atsaucies uz Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 29.panta pirmās daļas 4.punkta nosacījumiem, kā arī norādījis, ka zaudējumu atlīdzināšana ir galvenais civiltiesiskais līdzeklis tiesību aizskāruma mantisko seku novēršanai un tās mērķis ir nodrošināt pēc iespējas pilnīgāku tāda stāvokļa atjaunošanu, kāds būtu bijis tad, ja aizskārums nebūtu noticis.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka lietā ir noskaidrots, ka prasītājs 2005.gada 27.septembrī vērsās ar iesniegumu Asociācijā, kurā lūgts veikt juridisku analīzi piestādītajiem dokumentiem uz izdot: 1) jurista izziņu, noskaidrot pušu juridisko stāvokli; 2) noteikt paju uzkrāšanas statusu izveidojušajā situācijā (l.l. 9) un par atzinumu tika samaksāta atlīdzība EUR 71,14 (Ls 50,00).

2005.gada 10.oktobra izziņā Nr.595 asociācijas juriste /pers. M/ veikusi prasītāja iesniegtās dokumentācijas izpēti un sniegusi par to savu atzinumu (l.l. 10-16), līdz ar ko atbildētājs ir sniedzis nekvalitatīvu pakalpojumu.

Apelators atsaucies uz Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 33.panta nosacījumiem, kā arī uz Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2008.gada 2.aprīļa spriedumā lietā Nr.SKC-143 ietverto tēzi, ka zaudējumu atlīdzības pienākums iestājas tad, kad vienlaicīgi apstāv šādi priekšnoteikumi jeb atlīdzības pamati: 1) tiesību aizskārēja neattaisnojama darbība, kas attiecīgos gadījumos ietver arī novērtējumu no ievainojamības viedokļa; 2) zaudējumu esamību; 3) cēloniskais sakars starp zaudējumiem un neatļauto darbību.

Uzskata, ka no visa augstākminētā ir redzams, ka šajā konkrētajā gadījumā pastāv visi četri zaudējumu atlīdzības pienākuma iestāšanās priekšnoteikumi.

Pamatojoties uz minēto un vadoties no Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 14.panta otrās daļas 2.punkta, 29.panta pirmās daļas 4.punkta, Civillikuma 1759., 1761., 1765., 1770., 1775., 1779.pantiem, Civilprocesa likuma 1., 9., 10., 33.p. 2.d. 1., 3.punktiem, 3.daļas 3.punkta, 34.panta 1.daļas 1.punkta, 41.panta 1.daļu, 127., 128., 413., 416., 426., 430.pantiem, lūdz Rīgas apgabaltiesu:

1) pieņemt apelācijas sūdzību izskatīšanai;

2) nozīmēt lietā ekspertīzi, kuru uzdot veikt „Starptautiskā neatkarīgo ekspertu federācija", un uzdot ekspertam jautājumu: pārbaudīt un novērtēt 2005.gada 10.oktobrī „Latvijas neatkarīgo ekspertu asociācija" izziņu Nr.595 pamatojoties uz 2005.gada 27.septembra /pers. D/ iesniegumu un pielikto dokumentāciju (l.l. 9., 10-16, pielikums;

3) pilnībā atcelt Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2014.gada 18.februāra spriedumu lietā Nr.C29531912;

4) izskatīt lietu pēc būtības un:

- atcelt līgumu par maksas pakalpojumu sniegšanu starp prasītāju un „Latvijas neatkarīgo ekspertu asociāciju";

- piedzīt no Latvijas neatkarīgo ekspertu asociācijas par labu prasītājam līgumam neatbilstošu pakalpojuma cenu EUR 71,14 (Ls 50,00) apmērā;

- piedzīt no Latvijas neatkarīgo ekspertu asociācijas par labu prasītājam tiesāšanās izdevumus - valsts nodevu EUR 142,28 (Ls 100,00) apmērā, ar lietas izskatīšanu saistītus izdevumus EUR 4,69 (Ls 3,30) apmērā, ar lietas vešanu saistītos izdevumus EUR 58,04 (EUR 42,69 – Ls 30,00 - jurista palīdzība prasības pieteikuma sastādīšanā, EUR 15,35 - Ls 10,79 - ar pierādījumu savākšanu saistītie izdevumi), kopā tiesāšanas izdevumus EUR 205,01 apmērā;

5) atzīt prasītājam tiesības saņemt likumiskos procentus 6% apmērā no atbildētāja piedzītās summas, tai skaitā tiesāšanās izdevumiem, par laiku no sprieduma spēkā stāšanās dienas līdz sprieduma pilnīgai izpildei.

Atbildētājs – „Latvijas neatkarīgo ekspertu asociācija" – rakstveida paskaidrojumus par prasītāja apelācijas sūdzību netika iesniedzis.

Apelācijas instances tiesas sēdē prasītājs /pers. D/ prasību un apelācijas sūdzību uzturēja pilnā apmērā un apstiprināja prasībā, tās grozījumos un apelācijas sūdzībā minētos argumentus. Papildus paskaidroja, ka viņam tika sniegts nepietiekošas kvalitātes paskaidrojums. Uzskata, ka 2001.gada 18.maija izziņa Nr.6383 pierāda to, ka nebija dzīvokļu apmaiņa, bet bija ģimenes locekļu apmaiņa dzīvojamā platībā.

Atbildētāja – „Latvijas neatkarīgo ekspertu asociācija" – pārstāve uz pilnvaras pamata /pers. AB/ apelācijas instances tiesas sēdē prasību un apelācijas sūdzību neatzina un apstiprināja paskaidrojumos par prasību minētos argumentus. Papildus paskaidroja, ka tiesiskās attiecības starp pusēm šajā gadījumā regulē speciālais likums – Patērētāju tiesību aizsardzības likums, un saskaņā ar to ir iestājies prasības celšanas noilguma termiņš.

Motīvu daļa

Civillietu tiesu kolēģija, uzklausījusi pušu paskaidrojumus tiesas sēdē un izvērtējusi lietā esošos materiālus, atzīst, ka prasība nav pamatota un ir noraidāma.

Civilprocesa likuma 426.panta pirmajā daļā ir noteikts, ka apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību un pretapelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībās.

Savukārt Civilprocesa likuma 432.panta piektajā daļā ir noteikts, ka sprieduma motīvu daļā norāda šā likuma 193.panta piektajā daļā minētos apstākļus, kā arī motivē attieksmi pret pirmās instances tiesas spriedumu. Ja tiesa, izskatot lietu, atzīst, ka zemākās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā sprieduma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas zemākās instances tiesas sprieduma motivācijai. Šādā gadījumā šā likuma 193.panta piektajā daļā noteiktos apsvērumus sprieduma motīvu daļā var nenorādīt.

Pamatojoties uz minēto tiesību normu, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2014.gada 18.februāra spriedums ir pareizs un lietas faktiskajiem apstākļiem atbilstošs, līdz ar ko Civillietu tiesu kolēģija pievienojas šī sprieduma motivācijai un neatkārto minētos argumentus.

Tiesu kolēģija atzīst, ka lietā nav strīda par to, ka /pers. D/ 2005.gada 27.septembrī vērsies ar

iesniegumu Latvijas neatkarīgo ekspertu asociācijā, lūdzot veikt juridisku analīzi piestādītajiem dokumentiem un izdot jurista izziņu, kurā būtu noskaidrots pušu juridiskais stāvoklis un noteikts paju uzkrāšanas statuss izveidojušajā situācijā (9.lpp.).

Tāpat lietā nav strīda par to, ka Latvijas neatkarīgo ekspertu asociācija 2005.gada 10.oktobrī izsniegusi prasītājam Jurista izziņu Nr.595, ko sastādījusi minētās asociācijas juriste /pers. M/, un kuras parakstu savukārt apliecinājis minētās asociācijas prezidents /pers. N/ (10.-16.lpp.).

No minētās izziņas izriet, ka Latvijas neatkarīgo ekspertu asociācijas juriste /pers. M/, veicot prasītāja iesniegtās dokumentācijas izpēti (kopumā 21 dokuments), nonākusi pie secinājuma, ka izveidojusies situācija uzskatāma par dzīvojamās platības maiņu, un paju uzkrāšana abiem kopā dzīvojošiem laulātiem ir kopīga.

Tiesa atzīst, ka lietā nav strīda par to, ka prasītājs minēto pakalpojumu ir apmaksājis 2005.gada 11.oktobrī veicot apmaksu Ls 50,00 apmērā (26.lpp.).

No prasības pieteikuma un tā papildinājumiem izriet, ka prasītājs sākotnēji savu prasību pamatojis ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 14.panta otrās daļas 2.punktu un 29.panta pirmās daļas 4.punktu, norādot, ka viņam sniegtais pakalpojums satur nopietnus trūkumus, līdz ar ko tas vērtējams kā neatbilstošs līguma noteikumiem. Vēlāk prasība cita starpā papildināta ar Civillikuma 1770.-1779.pantiem, kas regulē zaudējumu atlīdzības kārtību.

Ņemot vērā augstākminēto, tiesu kolēģija atzīst, ka lietā nav strīda par to, ka prasītājs uzskatāms par patērētāju Patērētāju tiesu aizsardzības likuma 1.panta 3.punkta izpratnē, saskaņā ar kuru patērētājs ir fiziskā persona, kas izsaka velēšanos iegādāties, iegādājas vai varētu iegādāties vai izmantot preci vai pakalpojumu nolūkam, kurš nav saistīts ar tās saimniecisko vai profesionālo darbību.

Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 27.panta pirmajā daļā ir noteikts, ka patērētājs ir tiesīgs pieteikt prasījumu ražotājam, pārdevējam vai pakalpojumu sniedzējam par preces vai pakalpojuma neatbilstību līguma noteikumiem divu gadu laikā no preces iegādes vai pakalpojuma saņemšanas dienas.

Minētā panta trešajā daļā ir noteikts, ka kārtību, kādā piesakāms patērētāja prasījums par līguma noteikumiem neatbilstošu preci vai pakalpojumu, kā arī organizējama preces vai pakalpojuma ekspertīze, nosaka Ministru kabinets.

Savukārt minētā likuma 29.panta pirmās daļas 4.punktā ir noteikts, ka patērētājs, kuram sniegts līguma noteikumiem neatbilstošs pakalpojums, ir tiesīgs prasīt, lai pakalpojuma sniedzējs atceļ līgumu un atmaksā patērētājam par pakalpojumu samaksāto naudas summu.

Tiesu kolēģija atzīst, ka lietā nav strīda par to, ka līdz 2006.gada 08.augustam kārtību, kādā piesakāms patērētāja prasījums par līguma noteikumiem neatbilstošu preci vai pakalpojumu, noteica 2004.gada 23.marta Ministru kabineta noteikumi Nr.154 (Kārtība, kādā piesakāms patērētāja prasījums par līguma noteikumiem neatbilstošu preci vai pakalpojumu un organizējama preces vai pakalpojumu ekspertīze), bet no 2006.gada 09.augusta minēto kārtību noteica Ministru kabineta 2006.gada 1.augusta noteikumi Nr.631 (Kārtība, kādā piesakāms un izskatāms patērētāja prasījums par līguma noteikumiem neatbilstošu preci vai pakalpojumu).

Ņemot vērā visu augstākminēto likumu normu nosacījumus, tiesu kolēģija atzīst par pamatotu pirmās instances tiesas secinājumu, ka Patērētāju tiesību aizsardzības likumā ir noteikts prekluzīvs termiņš 2 gadi, kurā patērētājs var pieteikt prasījumu pakalpojumu sniedzējam par nekvalitatīvu pakalpojumu augstākminēto Ministra kabineta noteikumos noteiktajā kārtībā.

Tāpat tiesu kolēģija atzīst par pamatotu pirmās instances tiesas secinājumu, ka prasītājs līdz 2011.gada 28.decembrim – t.i. līdz konkrētās prasības celšanai, pret atbildētāju nav izvirzījis nekādas pretenzijas par 2005.gada 10.oktobra izziņu Nr.595 un tajā izdarītajiem secinājumiem.

Tiesu kolēģija atzīst par nepamatotiem prasītāja apelācijas sūdzībā minētos argumentus, ka pirmās instances tiesa, norādot, ka prasītājs divu gadu laikā no pakalpojuma saņemšanas dienas netika pieteicis par to prasījumu Ministra kabineta 2006.gada 1.augusta noteikumu Nr.631 noteiktajā kārtībā, nepareizi tika piemērojusi Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 27.panta pirmās daļas nosacījumus, jo minētos noteikumus esot parakstījis Ministru prezidents A.Kalvītis un Ekonomikas ministrs A.Štokenbergs, bet jurista izziņa Nr.595 neattiecas uz ekonomikas sfēru.

Saskaņā ar Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 1.panta 2.punkta nosacījumiem pakalpojums ir personas saimnieciskās vai profesionālās darbības ietvaros par atlīdzību vai bez tās izpildīts patērētāja pasūtījums vai tāda ar patērētāju noslēgta līguma pildīšana, saskaņā ar kuru tiek iznomāta kāda lieta, izgatavota jauna lieta, uzlabota vai pārveidota esoša lieta vai tās īpašības vai veikts darbs, vai gūts nematerializēts darba rezultāts.

No minētā izriet, ka pakalpojums var tikt sniegts jebkurā darbības sfērā, tajā skaitā juridiskajā.

Tiesu kolēģija atzīst, ka lietā nav strīda par to, ka 2005.gada 10.oktobra jurista izziņa Nr.595 attiecas uz juridiskās darbības sfēru. Taču tas apstāklis, ka Ministru kabineta 2006.gada 1.augusta noteikumus Nr. 631 ir parakstījis Ekonomikas ministrs A.Štokenbergs, nenozīmē, ka šie noteikumi ir attiecināmi tikai uz pakalpojumiem ekonomikas sfērā. Līdz ar to prasītājam, izsakot prasījumus par nekvalitatīvu pakalpojumu, bija jāievēro Patērētāju tiesību aizsardzības likumā noteiktie termiņi un minētajos Ministru kabineta noteikumos noteiktā kārtība.

Tiesu kolēģija atzīst par pamatotu prasītāja apelācijas sūdzībā norādīto argumentu, ka strīdus jurista izziņai nav noilguma termiņa, jo to var izmantot atkarībā no nepieciešamības kā rakstisku pierādījumu, taču minētais apstāklis nedod pamatu neievērot Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 27.panta pirmajā daļa noteiktos termiņus prasījumu pieteikšanai par līgumam neatbilstīga pakalpojuma sniegšanu.

Tāpat tiesu kolēģija atzīst par nepamatotiem prasītāja apelācijas sūdzībā norādītos argumentus, ka pirmās instances tiesa nepareizi ir vērtējusi apstākļus uz prasītāja prasījuma tiesību noilgumu. Šajā sakarā prasītājs, atsaucoties uz Civillikuma 1893., 1895., 1896.pantiem, norādījis, ka prasītāja prasības noilguma termiņš sākās no 2010.gada 27.septembra, kad viņš atklāja Iedzīvotāju dzīves vietas reģistrācijas nodaļas 2001.gada 18.maija izziņu Nr.6383.

Tiesu kolēģija atzīst, ka tiesiskās attiecības starp pusēm šajā gadījumā regulē speciālais likums – Patērētāju tiesību aizsardzības likums, kas viennozīmīgi nosaka, ka pieteikums par pakalpojuma neatbilstību līguma noteikumiem iesniedzams divu gadu laikā no pakalpojuma saņemšanas dienas.

Tā kā lietā nav strīda, ka pakalpojumu – jurista izziņu Nr.595 – prasītājs ir saņēmis 2005.gada 10.oktobrī, divu gadu prasījuma termiņš par pakalpojuma neatbilstību līguma noteikumiem skaitāms no minētā datuma. Ceļot iebildumus par pakalpojuma atbilstību līguma noteikumiem, nav pamata piemērot Civillikuma nosacījumus.

Bez tam apstāklis, ka prasītājam par Iedzīvotāju dzīves vietas reģistrācijas nodaļas 2001.gada 18.maija izziņu Nr.6383, kas, iespējams, mainītu jurista izziņā Nr.595 izdarītos secinājumus, prasītājam kļuva zināms tikai 2010.gada 27.septembrī, nedod pamatu uzskatīt, ka jurista izziņa Nr.595 ir sastādīta nekvalitatīvi, jo minētā izziņa Latvijas neatkarīgo ekspertu asociācijas rīcībā vispār nebija nodota, līdz ar ko minētās asociācijas speciālisti, sagatavojot jurista izziņu Nr.595 nemaz nevarēja vērtēt 2001.gada 18.maija izziņu Nr.6383.

Par nepamatotu tiesu kolēģija atzīst arī prasītāja apelācijas sūdzībā norādīto argumentu, ka prasītāja griba bija veikt juridisko analīzi un izdot jurista izziņu, sākot no 1976.gada līdz analīzes pieprasīšanas brīdim.

Lai gan prasītāja iesniegumā Latvijas neatkarīgo ekspertu asociācijai prasītājs nav norādījis sākuma posmu, no kura veicama juridiskā analīze, prasības pieteikumā prasītājs pats ir norādījis, ka juridisko analīzi viņš bija vēlējies veikt notikumiem, sākot no 1985.gada. Arī paskaidrojumos, kurus prasītājs

rakstveidā tika iesniedzis pirmās instances tiesā (100.lpp.), prasītājs norādījis, ka juridisko analīzi viņš tika lūdzis veikt notikumiem no 1985.gada.

No prasības pieteikuma, tā papildinājumiem un prasītāja apelācijas sūdzības izriet, ka prasītājs, atsaucoties uz Jurista izziņā Nr.595 minētajiem dokumentiem, kā arī vairākiem dokumentiem, kas Latvijas neatkarīgo ekspertu asociācijas speciālistiem netika iesniegti (piemēram, RD Mājokļu un vides departamenta 2011.gada 27.01 izziņa nr. DMV-11-264-nd; Rīgas pilsētas darbaļaužu deputātu padomes Dzīvokļu kooperatīvās celtniecības nodaļas komisijas sēdes 1976.gada 22.oktobra protokols nr.53; Iedzīvotāju dzīves vietas reģistrācijas nodaļas 2001.gada 18.maija izziņa nr.6383), uzskata, ka asociācijas jurists, izziņā Nr.595 izdarot secinājumu, ka izveidojusies situācija uzskatāma par dzīvojamās platības maiņu un paju uzkrāšana abiem kopā dzīvojošiem laulātiem (/pers. D/ un /pers. F/) ir kopīga, prasītājam ir sniedzis nekvalitatīvu pakalpojumu. Tiesu kolēģijas ieskatā prasītājs faktiski lūdzis pārvērtēt Jurista izziņā Nr.595 un apelācijas sūdzībā norādītos dokumentus, un atzīt, ka starp /pers. D/ un /pers. F/ izveidojušajā situācijā ir notikusi nevis dzīvojamās platības maiņa, kā norādīts Jurista izziņā Nr.595, bet ģimenes locekļu maiņa dzīvojamā platībā.

Civillietu tiesu kolēģija uzskata, ka pie apstākļiem, kad tiesa ir konstatējusi noilgumu prasības celšanai Patērētāju tiesību aizsardzības likuma 27.panta pirmās daļas izpratnē, tiesai nav pamata vērtēt pēc būtības sniegtā pakalpojuma atbilstību līguma noteikumiem.

Bez tam tiesu kolēģija uzskata, ka dokumentu izvērtēšana un atzinuma sniegšana par /pers. D/ un /pers. F/ juridisko stāvokli saistībā ar dzīvojamās platības maiņu nav celtās prasības priekšmets, līdz ar ko tiesu kolēģijai nav pamata vērtēt, vai starp minētajām personām faktiski notika dzīvojamās platības maiņa vai ģimenes locekļu maiņa dzīvojamā platībā.

Kā izriet no prasītāja prasības papildinājumiem, atbildētāja – Latvijas neatkarīgo ekspertu asociācijas – nepienācīgas līguma izpildīšanas dēļ prasītājam ir radušies zaudējumi EUR 71,14 (Ls 50,00) apmērā, kas sastāv no faktiski nesniegta pakalpojuma apmaksas, kurus prasītājs lūdzis atlīdzināt pamatojoties uz Civillikuma 1770., 1775., 1779.pantiem.

Kā pamatoti norādījusi pirmās instances tiesa, tiesību teorijā ir noteikts, ka zaudējumu atlīdzības pienākums iestājas tad, kad vienlaicīgi pastāv šādi priekšnoteikumi: 1) tiesību aizskārēja neattaisnojama darbība, kas attiecīgos gadījumos ietver arī novērtējumu no ievainojamības viedokļa; 2) zaudējuma esamība; 3) cēloniskais sakars starp zaudējumiem un neatļauto darbību (K.Torgāns. Saistību tiesības I daļa. Rīga, Tiesu namu aģentūra, 2006., 209.lpp.).

Tiesu kolēģija uzskata, ka pie apstākļiem, kad prasības noilguma dēļ nav pamata konstatēt, ka atbildētājs sniedzis prasītājam līgumam neatbilstošu pakalpojumu, nav konstatējams zaudējumu atlīdzības priekšnoteikumus – t.i., atbildētāja vainojama rīcība, līdz ar ko nav pamata atbildētājam uzlikt par pienākumu atlīdzināt prasītājam prasībā minētos zaudējumus.

Noraidot prasību par zaudējumu piedziņu, nav pamata prasītājam noteikt tiesības saņemt no atbildētāja likumiskos procentus no piedzītās summas.

Pie šādiem apstākļiem tiesu kolēģija atzīst, ka prasītāja celtā prasība ir noraidāma pilnā apmērā.

Tiesu kolēģija atzīst, ka pie apstākļiem, kad prasība tiek noraidīta, nav pamata no atbildētāja prasītāja labā piedzīt viņa samaksātos tiesāšanās izdevumus.

Ņemot vērā augstākminēto, Civillietu tiesu kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesa objektīvi un vispusīgi tika novērtējusi lietas apstākļus un taisījusi tiem atbilstošu spriedumu, bet apelācijas sūdzībā minētie argumenti apstiprinājumu tiesas sēdē nav guvuši.

No lietas materiāliem redzams, ka prasītājs /pers. D/, ceļot tiesā prasību, samaksājis ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus Ls 3,30/EUR 4,70 (7.lpp.).

Tā kā kopējie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi šajā lietā sastāda EUR 19,80, tiesu kolēģija, vadoties no Civilprocesa likuma 42.panta otrās daļas nosacījumiem, atzīst, ka iepriekš nesamaksāties ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi EUR 15,10 apmērā valsts ienākumos ir piedzenami no prasītāja /pers. D/.

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 430., 432., 433., 434.pantiem, Civillietu tiesu kolēģija

n o s p r i e d a :

noraidīt pilnā apmērā /pers. D/ prasību pret Latvijas neatkarīgo ekspertu asociāciju par līguma atcelšanu un zaudējumu piedziņu.

Piedzīt no /pers. D/ (personas kods /personas kods/) valsts ienākumos ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus EUR 15,10 (piecpadsmit *euro* 10 *euro* centi).

Prasītājam/pers. D/ noteikt termiņu sprieduma labprātīgai izpildei daļā par ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu samaksu valsts ienākumos – 10 (desmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas, izskaidrojot, ka sprieduma labprātīgas izpildes gadījumā maksājumu apliecinošs dokuments ir jāiesniedz Rīgas apgabaltiesas kancelejā.

Spriedumu var pārsūdzēt kasācijas kārtībā 30 dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamentā, kasācijas sūdzību iesniedzot Rīgas apgabaltiesā.

Pilns spriedums sastādīts 2014.gada 13.jūnijā.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja **L.Volberga**

Tiesneši **A.Mihailova**

M.Sviķis